

Божия Синь.

Отъ едно дворянско семейство, въ семейството на Ямщикова, са разболѣлъ най-стария синь. Господаря са извѣстилъ за туй и пратилъ при болния собственния си докторъ; при всичко туй обаче, той са съмнѣвалъ, че проститѣ предразсѣдъци, които владѣли тогава въобще между народа, ще повлияятъ върху Ямщикова, така щото може би да пренебрежатъ предписанията на доктора; единствено за туй, монархътъ самъ ходилъ нѣколко пѣти да споможда болния да заповѣда, както нему тъй и на баща му, строга да изпълняватъ предписанията на доктора; той прибавилъ, че самъ ще надзирава да ли ще изпълняватъ заповѣдта му. И дѣйствително, той много пѣти ходилъ, питалъ за здравието на болния и давалъ съвѣти си. Въ едно отъ подобнитѣ си посѣщения, Петъръ заварилъ стареца, бащата на семейството, че мете двора; туй са видѣло странно на негово величество; то казалъ, че подобна работа, като началникъ на семейството, а най-вече като на старъ чловѣкъ, му не прилича.

— „Да не та принуждаватъ синоветѣ ти въ подобна работа“? казалъ монархъ.

— Не, господарю, отговорилъ стареца, тѣ не противъ ми не даватъ да върша подобни работи; азъ не съмъ навикналъ да стоя празенъ, и додѣлвамъ ми държатъ рѣцѣтъ, азъ треба да са трудя; тази работа, която ма гледашъ че върша, е по силата ми.

Господаря го похвалилъ за туй, влѣлъ обаче въ къщата и питалъ синоветѣ му, а най-вече болния, „да не сж тѣ, които го принуждаватъ да са занима-